Lieta Nr.C39072713

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Valmierā, 2013.gada 15.novembrī

Valmieras rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnesis J.Grīnbergs

ar sekretāri S.Ādamsoni

piedaloties prasītājas pārstāvim /pers. A/, atbildētāja pārstāvei /pers. B/

2013.gada 11., 15.novembrī atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. C/ prasībā pret Vidzemes plānošanas reģionu par darba attiecību izbeigšanas atzīšanu par prettiesisku, atjaunošanu darbā, atlīdzības par darba piespiedu kavējumu un darba samaksas piedziņu, pienākuma uzlikšanu atjaunot apdrošināšanas polisi.

Aprakstošā daļa

/pers. C/ (turpmāk prasītāja) cēlusi tiesā prasību pret Vidzemes plānošanas reģionu (turpmāk atbildētājs), kurā lūdz:

- atzīt, ka atbildētājs nav ievērojis darba attiecību izbeigšanas procedūru, darba attiecības izbeigtas nepamatoti un nekavējoties atjaunot viņu darbā iepriekšējā amatā par grāmatvedi, ar iepriekšējiem darba nosacījumiem;

- piedzīt no atbildētāja atlīdzību par visu darba piespiedu kavējuma laiku no 2013.gada 18.jūnija līdz atjaunošanai darbā Ls 587,64 par katru darba piespiedu kavējuma mēnesi;

- nekavējoties atjaunot viņu darbā uz pilnu slodzi;

- likt atbildētājam nekavējoties atjaunot veselības apdrošināšanas polises darbību;

- piedzīt no atbildētāja neizmaksāto darba samaksu par astoņām darba stundām 2013.gada jūnija mēnesī, kas sastāda Ls 56,64 pirms nodokļu nomaksas;

- sprieduma izpildi noteikt nekavējoši.

Prasība pamatota ar apstākļiem, ka 2012.gada 5.aprīlī starp prasītāju un atbildētāju noslēgts darba līgums Nr. 2-5/19, ar kuru prasītāja pieņemta darbā par grāmatvedi, noslēdzot darba līgumu uz noteiktu laiku, pamatojoties uz attiecīgā darba pagaidu raksturu, līdz 2013.gada 31.janvārim. Noteikts summētais darba laiks un noteikta darba samaksa. 2013.gada 18.janvārī noslēgta vienošanās Nr.1 par grozījumiem darba līgumā, ar kuru puses vienojušās pagarināt darba līgumu līdz 2014.gada 31.janvārim, nosakot summēto darba laiku 70 darba stundas mēnesī.

2013.gada 17.jūnijā pēc darba laika pie prasītājas kabinetā ienākusi administrācijas vadītāja /pers.E/ un citas darbinieces un apvainojušas viņu, ka pienācīgi nepildot darba pienākumus. Konkrēti fakti nav norādīti, neesot pieprasīti paskaidrojumi. Viņas visas prasītāju psiholoģiski ietekmējušas, sākusi raudāt, jo nav sapratusi, kādu pārkāpumu izdarījusi. Viņas pieprasījušas rakstīt atlūgumu un iet prom no darba. Mirkļa vājumā uzrakstījusi atlūgumu, ar lūgumu atbrīvot viņu no darba pēc pašas vēlēšanās. Vakarā aizejot mājās, sakopojusi savas domas un uzrakstīju atsaukumu atlūgumam, jo sapratusi, ka nav par ko viņu no darba atbrīvot, strādājusi pēc labākās sirdsapziņas. Šo atsaukumu nosūtīju pa e-pastu administrācijas vadītājai tās pašas dienas vakarā. Nākošajā dienā to iesniegusi darbā arī rakstveidā. /pers. E/ tajā pat laikā iedevusi parakstīt vienošanos par darba līguma izbeigšanu pusēm vienojoties, to atteikusies parakstīt. Neskatoties uz to, darba attiecības ar viņu izbeigtas 2013.gada 18.jūnijā pēc pušu vienošanās.

Uzskata, ka starp pusēm neesot panākta vienošanās par darba attiecību izbeigšanu pusēm vienojoties. Par to liecinot gan kompensācijas par neizmantoto atvaļinājumu pārskaitīšana, gan informācija VID datu bāzē par darbinieku kustību. Šī vienpusēji sastādītā un parakstītā vienošanās esot uzskatāma par darba devēja uzteikumu un esot pārkāpta atbrīvošanas no darba procedūra.

Pēc prasītājas atbrīvošanas no darba, darbu uz grūtniecības laiku esot pātraukusi cita darbiniece, tādēļ atbildētājam bijis viņai jāpiedāvā pilna darba slodze. Atbildētājs neesot samaksājis prasītājai par nostrādātām 8 stundām. Par atbildētāja pārtraukto veselības apdrošināšanas polisi viņa esot veikusi līdzmaksājumu Ls 30.

Atbildētājs rakstveida paskaidrojumos tiesai norādījis, ka prasību neatzīst. Tikšanās ar prasītāju notikusi Valmieras birojā 17.06.2013.

projektu darbinieku darba sanāksmes laikā. Prasītājas darba izpildē konstatētas kļūdas un neprecizitātes, kuras pati prasītāja nav novērsusi. Sakarā ar darbinieku došanos atvaļinājumā, bijis nepieciešams veikt pienākumu pārdali grāmatvežu starpā. Projektu un grāmatvedības darbinieki iebilduši pret papildus pienākumu nodošanu prasītājai, jo viņa ar saviem līdzšinējiem pienākumiem galā netiekot. Minēto apstākļu dēļ atbildētāja vadītāja sarunā ar prasītāju centusies noskaidrot viņas viedokli. Sarunas laikā, prasītāja paziņojusi, ka viņa visu darot bez kļūdām. Pēc šāda paziņojuma sarunā iesaistījušās Attīstības un projektu nodaļas vadītāja, Finanšu un budžeta plānošanas nodaļas vadītāja un projektu vadītāja, lai pārrunātu konkrētās pretenzijas detalizēti. Pārrunu laikā prasītāja negaidīti paziņojusi, ka vēlas rakstīt iesniegumu par darba attiecību izbeigšanu. Prasītājai paskaidrots, ka darbiniekam ir jānostrādā vēl mēnesis līdz darba attiecību pārtraukšanai, bet pusēm vienojoties ir iespējama darba attiecību izbeigšana ātrākos termiņos. Saruna notikusi mierīgi. Prasītāja vēlējusies, ka darba attiecības uz pušu vienošanās pamata tiek izbeigtas nākamā dienā, kam atbildētāja administrācija piekritusi. Prasītāja pašrocīgi uzrakstījusi iesniegumu, kuru iesniegusi administrācijas vadītājai. Ar prasītāju pārrunātas darbības, kādas puses veiks 18.06.2013, lai pienācīgi izbeigtu darba attiecības.

Atbildētājs nekādā veidā neesot ietekmējis prasītāju rakstīt atlūgumu. Atbildētāja darbinieki sarunas laikā neesot novērojuši, ka prasītāja būtu raudājusi, tieši pretēji, viņa uzskatīja, ka nekas sevišķs nav noticis. Prasītāja pati izteikusi vēlēšanos iesniegt uzteikumu un pārtraukt darba attiecības jau 18.06.2013. Atbildētāja ieskatā ar prasītājas iesniegumu un atbildētāja vadītājas vīzu uz tā ir veikta pušu gribas rakstiska saskaņošana. Atsevišķās vienošanās neparakstīšana no prasītājas puses pati par sevi nemaina saskanīgi izteikto pušu gribu. Likums nenosakot rakstveida vienošanās formu.

Prasītāja 18.06.2013. pārdomājusi, par ko iesniegusi iesniegumu, ka atsauc savu uzteikumu. Atbildētājs jau bijis veicis apsolītās darbības darba attiecību pārtraukšanai. Atbildētājs izmantojis Darba likuma (turpmāk DL) 100.panta trešajā daļā noteiktās tiesības, ka darbinieka tiesības atsaukt uzteikumu nosaka darba devējs. Atbildētājs neesot sniedzis uzteikumu prasītājai, kā to kļūdaini viņa traktējot. Darba attiecības izbeigtas pēc DL 114.panta.

Prasītājas pārstāvis tiesa sēdē prasību uzturēja spēkā. Papildus prasībā norādītam paskaidroja, ka prasītājas iesniegums neatbilstot Ministru kabineta 1996.gada 23.aprīļa noteikumiem Nr. 154 par dokumentu izstrādāšanu un noformēšanu. Prasītāja iesnieguma rakstīšana brīdī nav apzinājusies ko raksta. Nākošā dienā atsaukusi savu iesniegumu. Domā, ka iesniegums nav uzskatāms par uzteikumu DL 100.panta izpratnē. Vienošanās par darba attiecību izbeigšanu neatbildot DL 114.panta prasībām. Prasītāja 17.jūnijā bijusi sapulcē un strādājusi 4 stundas, arī 18.datumā ieradusies darbā nodot dokumentus un strādājusi 4 stundas. Par šīm 8 stundām neesot samaksāts.

Atbildētāja pārstāve tiesas sēdē prasību neatzina. Sarunas mērķis ar prasītāju nav bijis viņai uzteikt darbu, bet pārrunāt kļūdas un uzlabot darbu. Noliedz, ka sarunas laikā pret prasītāju bijis kāds psiholoģisks spiediens. Atbildētājs pēc iesnieguma atsaukuma nav piekritis darba attiecības turpināt, jo bijušas jau uzsāktas sarunas ar jauniem darbiniekiem prasītājas vietā. Uzskata, ka prasītājai ir visa pienākošā darba alga samaksāta. Tā rēķināta pēc pašas prasītājas iesniegtās un parakstītās darba laika uzskaites tabulas, kurā prasītāja nav norādījusi, ka strādājusi arī 17. un 18. datumā. Nevar apliecināt, ka viņa bijusi darbā un ka katrā dienā nostrādātas norādītās 4 stundas. Ja viņa darba laika tabelē būtu iekļāvusi šo darba laiku, tad darba devējs būtu izskatījis iespēju tās apmaksāt. Piekrīt, ka atbildētājam ir jāatmaksā prasītājai daļa naudas par veselības polises līdzmaksājumu.

Motīvu daļa

Tiesa, uzklausījusi puses, liecinieku liecības un iepazinusies ar tai iesniegtiem rakstveida pierādījumiem, atzīst, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma.

Pamatojoties uz 2012. gada 5. aprīļa darba līgumu un 2013. gada 18. janvāra grozījumiem tajā prasītāja strādāja Vidzemes plānošanas reģionā par grāmatvedi. Darba tiesiskās attiecības bija nodibinātas uz laiku līdz 2014. gada 31. janvārim. Prasītājai tika noteikts nepilns darba laiks, darba laika režīms – summētais darba laiks, atbilstoši noteiktam darba laika grafikam, kalendārā mēnesī nepārsniedzot 70 darba stundas. Darba samaksa tika pielīgta Ls 7,08 par darba stundu.

2013. gada 17. jūnijā darba sanāksmes laikā prasītāja ir uzrakstījusi iesniegumu adresētu atbildētāja vadītājai /pers.E/, kurā lūdz viņu atbrīvot no darba uz pušu vienošanās no 2013. gada 18. jūnija. Uz iesnieguma /pers. E/ uzlikusi rezolūciju „/pers. R/ k-dzei, lūdzu sagatavot rīkojumu par darba attiecību izbeigšanu, saskaņā ar Latvijas DL 114. pantu."

2013. gada 18. jūnijā prasītāja ir iesniegusi atbildētājam rakstisku iesniegumu, ka atsauc savu iesniegumu par darba attiecību izbeigšanu. Tajā norādīts, ka sākotnēji iesniegumu uzrakstījusi pēc intensīvas psiholoģiskās iedarbības. Uzskata, ka darba pienākumus pildījusi pēc labākās sirdsapziņas. Savu vainu izvirzītajās pretenzijās atzīstot daļēji, apņemas savas kļūdas labot. Uz minēto iesniegumu atbildētājs sniedzis rakstisku atbildi, ka prasītājai saskaņā ar DL 100.pantu nav tiesības atsaukt uzteikumu.

2013. gada 17. jūnijā atbildētājs ir sagatavojis rakstveida vienošanos starp pusēm par darba līguma izbeigšanu uz pušu vienošanās pamata, saskaņā ar DL 114. pantu. Prasītāja šo vienošanos ir atteikusies parakstīt, norādot, ka šāda vienošanās nav panākta (prasītājas ieraksts datēts ar 18. jūniju). 2013. gada 17. jūnijā atbildētājs izdevis rīkojumu par darba attiecību izbeigšanu ar prasītāju. Tajā norādīts, ka darba attiecības ir izbeigtas uz pušu vienošanos pamata ar 2013. gada 18. jūniju, pamatojoties uz DL 114. pantu.

Tiesa konstatē, ka darba tiesiskās attiecības pušu starpā ir izbeigtas pamatojoties uz 2013. gada 17. jūnija vienošanās aktu un nepiekrīt prasītājai, ka to izbeigšanas pamatā būtu darba devēja darba līguma uzteikums. Uz to norāda faktiskie lietas apstākļi un atbildētāja rīkojumā noformulētais atbrīvošanas pamatojums. Tādejādi tiesai ir jāizlemj vai atbildētājs ir atbilstoši likumam ievērojis tieši šo atbrīvošanas no darba procedūru.

DL 114. pants nosaka, ka darbinieks un darba devējs var izbeigt darba tiesiskās attiecības, savstarpēji vienojoties. Šāds līgums slēdzams rakstveidā. Tas nozīmē, ka, noslēdzot rakstveida līgumu par darba tiesisko attiecību izbeigšanu, darba devējs un darbinieks izsaka gribu, kas ir vērsta uz noteiktu šādam darījumam raksturīgu seku iestāšanos. DL 114. pantā noteiktā vienošanās ir pilnīgi patstāvīgs darba tiesisko attiecību izbeigšanas pamats (Augstākās tiesas Senāta 2010. gada 27. janvāra spriedums lietā SKC-274/2010).

Tiesa pievienojās atbildētāja puses viedoklim, ka likums nenosaka noteiktu rakstveida formu, kādā attiecīgi vienošanās būtu slēdzama. No DL 1. panta izriet, ka darba tiesisko attiecību tiesisko regulējumu veido ne tikai šis likums, bet arī citi normatīvie akti. Saskaņā ar CL 1511. pantu līgums ir vairāku personu savstarpēja vienošanās par kādu tiesisku attiecību nodibināšanu, pārgrozīšanu vai izbeigšanu. CL 1533. pants nosaka, ka līgums uzskatāms par galīgi noslēgtu tad, kad starp līdzējiem notikusi pilnīga vienošanās par darījuma būtiskām sastāvdaļām, ar nolūku savstarpēji saistīties. No Civillikuma regulējuma izriet arī, ka līdzēji rakstisku līgumu var sastādīt tādā formā, kā katrs vēlas, nav vajadzīgas nekādas sevišķas formalitātes un darījuma dalībnieki nav saistīti ne ar kādiem paraugiem. Lai līgums būtu spēkā, kā tā būtisks piederums vajadzīgi visu tā dalībnieku paraksti (CL 1492., 1493. panti).

Tiesas ieskatā, prasītājas uzrakstītais iesniegums ar atbildētāja pierakstīto rakstveida rezolūciju var tikt uzskatīts par pušu vienošanos, jo tas satur visus šādam DL 114.pantā norādītam līgumam kā rakstveida aktam nepieciešamos atribūtus un būtiskās sastāvdaļas. Tajā ir ietverta abu pušu griba, tātad vienošanās izbeigt prasītājas darba tiesiskās attiecības, norādīts datums, ar kuru puses vēlās to īstenot. Nekādas citas līguma būtiskas sastāvdaļas šādam līgumam nav nepieciešamas, tajā skaitā, nav jābūt norādītam darba tiesisko attiecību izbeigšanas iemeslam vai kādiem citiem formāliem apstākļiem.

Tiesa arī uzskata, ka nav nepieciešams prasīt, lai darbinieka iesniegums par atbrīvošanu no darba obligāti atbilstu prasītājas norādītiem Ministru kabineta noteiktumiem par dokumentu izstrādāšanu un noformēšanu. Attiecīgo iesniegumu prasītāja raksta nevis publisko tiesību, bet privāto tiesību sfērā, kurā obligāti nebūtu nepieciešama minētā Ministru kabineta noteiktumu piemērošana. Privāto tiesību subjekti var izvēlēties kādā formā rakstīt šāda veida iesniegumus un slēgt attiecīgus tiesiskus darījumus, tajā skaitā, arī šādu vienošanos.

Tā kā aplūkotā pušu vienošanās ir noslēgta 2013. gada 17. jūnijā un arī darba devēja rīkojums par darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar prasītāju ir izdots šajā pašā datumā, tiesas ieskatā prasītājas nākošā dienā iesniegtais atsaukums, kurā viņa norāda, ka vēlās no šīs vienošanās atkāpties neradīja tādas tiesiskās sekas, lai uzskatītu, ka noslēgtā vienošanās nav spēkā. No šāda aspekta nav nozīmes arī faktam, ka darba tiesiskās attiecības ir izbeigtas ar 18. jūniju, jo darba tiesisko attiecību izbeigšanas datums nerada nekādas jaunas tiesiskās sekas (Augstākās tiesas Senāta 2008. gada 11. jūnija spriedums lietā SKC- 371/2008). Tādejādi tiesa uzskata, ka atbildētājam bija tiesības uz šādu atsaukumu arī nereaģēt un uzskatīt vienošanos jau par notikušu.

Tiesa uzskata, ka aplūkojamā situācija būtu jāizvērtē arī no DL 100. panta regulējuma. Lai arī darba attiecības formāli nav izbeigtas pēc šī panta, saprotams, ka iniciatīva par darba līguma izbeigšanu nāca tieši no prasītājas un tādēļ viņas rīcība ir pielīdzināma darbinieka uzteikumam.

DL 100. panta pirmā daļa nosaka, ka darbiniekam ir tiesības rakstveidā uzteikt darba līgumu, vienu mēnesi iepriekš (ja darba līgumā vai darba koplīgumā nav noteikts īsāks termiņš). Atbildētājs ir arī norādījis, ka izskaidrojis prasītājai šos nosacījumus. Kā norādīts juridiskā literatūrā, uzteikums ir vienpusējs gribas izteikums, ar kuru kāda no pusēm paziņo par darba tiesisko attiecību izbeigšanu un šim gribas izteikumam ir tiesiskās sekas nodibinošs, jeb konstitutīvs spēks. (E. Kalniņš, „Privāttiesību teorija un prakse. Raksti privāttiesībās" Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2005, 288-289.lpp.).

Saskaņā ar DL 100. panta trešo daļu darbinieka tiesības atsaukt uzteikumu nosaka darba devējs, ja šādas tiesības nav noteiktas darba koplīgumā vai darba līgumā. Lietā nav norādes, ka attiecībā uz prasītāju šādas tiesības darba līgumā būtu ietvertas. Tādejādi faktiski atbildētājam kā darba devējam bija visas tiesības atzīt vai neatzīt prasītājas tiesības atsaukt viņas iesniegto uzteikumu. Tiesa uzskata, ka līdzīgi kā judikatūrā ir atzīts, ka DL 103. panta trešā daļa aizsargā darbinieku pret darba devēja nekonsekventu un nenoteiktu rīcību, jo vērsta uz to lai radītu stabilitāti arī situācijā, kad darba tiesiskās attiecības tiek izbeigtas pēc darba devēja uzteikuma (Augstākās tiesas Senāta 2010. gada 10. marta spriedums lietā SKC-422/2010), arī attiecībā uz darbinieka uzteikumu ir saglabājams līdzīgs aizsardzības mehānisms par labu darba devējam.

Konkrētajā lietā atbildētājs ir arī argumentējis, kādēļ nav piekritis atzīt prasītāja tiesības atsaukt šādu uzteikumu. Tā atbildētāja pārstāve paskaidroja, ka atbildētāja vadība jau 17. jūnijā ir uzsākusi sarunas ar jaunu darbinieka pieņemšanu prasītājas vietā. Vidzemes plānošanas reģiona vadītāja /pers. E/ tiesai šajā sakarā paskaidroja, ka nav vēlējusies ļaut prasītājai iesniegumu atsaukt, jo, viņasprāt, prasītāja nav vēlējusies ieklausīties, ka būtu jāpievērš vairāk uzmanības kļūdām. Viņa kā administrācijas vadītāja ne mirkli, neesot uzspiedusi darba attiecību pārtraukšanu, tā bijusi prasītājs brīva griba. Šaubās, vai kas būtu mainījies, ja prasītājai iesniegums būtu atgriezts atpakaļ, cilvēks jau izvēli bija izdarījis. Tajā brīdī tam piekritusi un mainīt neko nav vēlējusies.

Tiesa atzīst, ka lietā nav iegūti pierādījumi, ka prasītāja savu iesniegumu būtu rakstījusi piespiedu kārtā (pielietojot kāda veida vardarbību, spaidus vai aiz maldības) un tas neatspoguļotu viņas brīvu gribu. No nopratināto liecinieču /pers. H/, /pers. E/ un /pers. J/ sniegtām liecībām tiesai izriet, ka viņas ir piedalījušās pārrunās ar prasītāju. Sarunu laikā esot pārrunāti trūkumi prasītājas darbā, sarunas bijušas konstruktīvas un neviens pret prasītāju balsi nav pacēlis. Prasītāja sākotnēji noliegusi kāda veida pārkāpumus, bet pēc tam kad sapratusi, ka tādi tomēr pastāv, pati ierosinājusi, ka vēlās darba attiecības izbeigt un grib rakstīt atlūgumu, ko arī pašrocīgi izdarījusi.

Rezumējot analizētos apsvērumus, tiesa secina, ka atbildētājs izbeidzot darba tiesiskās attiecības ar prasīju nav pieļāvis Darba likuma regulējuma pārkāpumu, lai būtu pamats atzīst, ka darba attiecības izbeigtas nepamatoti un prasītāja atjaunojama darbā. No tā izriet, ka nav pamats piedzīt no atbildētāja atlīdzību par darba piespiedu kavējumu vai apmierināt citus prasījumus, kas izrietētu no darba attiecību atjaunošanas fakta.

Tiesa nesaskata pamatu apmierināt arī prasītājas prasījumu par nesaņemtās darba samaksas Ls 56,64 piedziņu par 8 nostrādātām darba stundām 2013.gada 17. un 18. jūnijā (4 katrā dienā). Pirmkārt, izejot no pušu vienošanās un atbildētāja rīkojuma, darba tiesiskās attiecības pušu starpā ir izbeigtas ar 18. jūniju, tātad, tulkojot norādīto formulējumu gramatiski, prasītājas pēdējā darba diena bija 17. jūnijs un par nākamo dienu viņai nevar pienākties darba samaksa. Otrkārt, prasītāja nav arī pierādījusi, ka tiešām ir attiecīgi abās dienās 4 stundas veikusi darba pienākumus. Pretējā puse to tieši neapliecināja. Nav strīds, ka 17.jūnijā prasītāja piedalījās darbinieku sapulcē, taču nav pierādījumi par to, ka šādi darba pienākumi būtu pildīti tieši 4 stundas. Saprotams, ka savu darba laika uzskaiti realizēja pati prasītāja, ievērojot darba līgumā nolīgto darba laiku, kas mēnesī nepārsniedz 70 stundas. Prasītāja pati ir sastādījusi un parakstījusi, pēc tam iesniedzot darba devējam, savu darba laika uzskaites tabulu par 2013.gada jūniju, kur norādījusi 36 darba stundas. Minētos datumos (17. un 18. jūnijā) tabulā pati prasītāja nemaz nav norādījusi, ka būtu veikusi darba pienākumus.

Atbildētājam, aprēķinot darbiniekam darba samaksu, bija visas tiesības vadīties no šīs prasītājas iesniegtās darba laika uzskaites.

Prasītāja saskaņā ar Civilprocesa likuma (turpmāk CPL) 43.pantu bija atbrīvota lietā no tiesas izdevumiem. Tā kā tiesa prasību noraida, nav procesuāls pamats piedzīt tiesas izdevumus no atbildētāja un tos šajā lietā uzņemas valsts.

Rezolutīvā daļa

Tiesa, vadoties no CPL 190., 193. pantiem, nosprieda:

Pilnībā noraidīt /pers. C/, p.k. /personas kods/, prasību pret Vidzemes plānošanas reģionu, reģ. Nr. 90002180246, par darba attiecību izbeigšanas atzīšanu par prettiesisku, atjaunošanu darbā, atlīdzības par darba piespiedu kavējumu un darba samaksas piedziņu, pienākuma uzlikšanu atjaunot apdrošināšanas polisi.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas Vidzemes apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Valmieras rajona tiesā.

Pilns tiesas spriedums sastādīts 2013.gada 29.novembrī.

Tiesnesis: J.Grīnbergs